

som ganske uigennemførligt. Hvorvidt man kan komme til at rette paa det, begrænse det stærkt i mange Retninger, det vil Forhandlingerne i Udvalget kunne vise. Jeg skal dog gerne udtale, at jeg godt kan forstaa den Tanke, at man vilde sige: Vi sørge for Arbejderne i de særlig farlige industrielle Erhverv, for deres Bedkommende foreskrive vi Tvangsforsikring; i de Erhverv, hvor Faren vel ikke kan siges at være særlig stor, men hvor vi erkende, at der dog er en Fare til Stede, ville vi gøre noget for Arbejderne, naar de blive ramte af et Ulykkestilsælde, men vel at mærke kun, naar dette Ulykkestilsælde hidrører fra Arbejdet. Vi have jo været inde paa at søge at dele de fattige i de værdige og de uærdige fattige, og det er noget, der er i høj Grad vanskeligt, men jeg kan forstaa, at man vilde sige, at den Arbejder i Håndværk eller Industri, som kommer til Stade ved Ulykkestilsælde under Arbejdet, og som derigennem mistet sin Arbejdskraft saaledes, at han ikke her efter Dags kan ernære sig og sine, ham betragte vi som værdig trængende. Derfor kunne vi for en saadan Arbejders Bedkommende opstille særlige Regler, men disse Regler maatte ganske vist gaa i en anden Retning end dem, nærværende Lovforslag har. Saa kunde man ogsaa under den Kategori, jeg her har talt om, meget vel inddrage en helt anden Klasse Arbejdere, nemlig dem, der ikke miste deres Arbejdskraft ved Ulykkestilsælde, men derimod paa Grund af det sundhedsfarlige, der er i selve Erhvervet. Det gælder jo en hel Del Erhverv, at de efterhaanden undergrave Arbejdernes Sundhed, saaledes at der derved optaar Invaliditet, og paa dem hjælper dette Lovforslag slet ikke. Men naar man kom til en saadan Ordning, og den viste sig gennemførlig for Ulykkestilsældenes Bedkommende, var det maaste ogsaa muligt, at man der havde en Vej aaben til at søge at hjælpe paa denne Klasse Arbejdere, som jeg for mit Bedkommende har mindst lige saa megen Sympati for som for den Del af Arbejderne, som rammes af et Ulykkestilsælde. Som sagt, det er kun en Tanke, jeg fremsætter her, en Tanke, som er fremtaldt af Lovforslaget, men jeg vil ikke paatage mig nogen som helst Garant for, hvorvidt den kan gennemføres paa en saadan Maade, at den kan blive acceptabel.

J. Sage: Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg, saa vidt muligt, indskrænke mine Bemærkninger. Da det jo synes at true med, at man af en eller anden Grund skal løse fast, forekommer det mig,

at det ikke er ubetimeligt at forsøge at fremkomme med et Mæglingsforslag i det Haab, at der er et og andet brugeligt i dette, hvorpaa der senere maatte kunne bygges. Det er ganske rigtigt, hvad den ærede første Taler udtalte, at enten maas man overlade Sagen ganske til den private Udvikling eller, som ærede Medlemmer fra yderste Venstre eller Socialdemokratiet ønske, lade Staten tage alt og kritiskløst give en hvilken som helst Sum i saadant Djemed; men det er rigtig nok ogsaa bevist, at dette fuldstændig vil overstige Statens Evner, naar den overhovedet skal have andre Opgaver. En tredje Mulighed er imidlertid den, at man bygger paa det bestaaende og ved Hjælp af de private, Staten og Kommunerne søger at faa noget brugbart ud af Sagen, og jeg vil i saa Henseende tillade mig at minde om, hvad ogsaa andre Talere have berørt, den Udvikling, som er foregaaet ved Sygeforsikringen og Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg maa forudsætte den Bemærkning, at jeg i og for sig ikke er nogen Ven af det Princip eller Mangel paa Princip, som ligger til Grund for Alderdomsforsørgelsesloven; men for det første have vi den nu, og dernæst er der jo stor Forskel paa at indføre et saadant Princip i sin Almindelighed og, naar man har det, at knytte et saa underordnet Spørgsmaal dertil, som Ulykkesforsikringen virkelig er i Sammenligning med en almindelig Alderdomsforsørgelse af alle 60-aarige. Har man først faaet det staaet fast, at vi have denne Alderdomsforsørgelse, hvis Princip vi ikke komme fra, selv om vi kunne begrænse det saaledes, at de uheldige følger deraf kunne formindskes, forekommer det mig at være beynnderligt at søge et helt nyt Princip indført for Ordningen af Ulykkesforsikringen, saa mangesidigt et Princip, som det den ærede Forslagsstiller og den ærede første Taler ville etablere ved at fastsætte en vilkaarlig Grænse, i Følge hvilken nogle Arbejdsgivere skulle betale for deres Arbejdere, alle andre ikke. Det er nemlig ikke saaledes, som den første ærede Taler i Dag udtalte, at det farefulde Erhverv skuldes Arbejdsgiverne, at de etablere Faren for deres Fortjenestes Skyld igennem Maskiner, som udsætte Arbejderne for Fare, og at de derfor ogsaa maa sørge for Arbejderne. Nej, Udviklingen foregaar som bekendt ikke ganske paa den Maade frivillig; man er nødt til at følge med. Det kan godt være, at vedkommende Arbejdsgiver sidder i meget trykkelige Forhold, men maa konkurrere med Ulandet, hvor de have de mest arbejdsbeparende, men maaste ogsaa de mest farlige Maskiner, som Konkurrencen tvinger dem til